

LIFE ON MARS

Havlovské aktovky
Soutěž o nejlepší původní krátkou divadelní hru
podle hry Václava Havla
2020

Divadelní fakulta JAMU ve spolupráci s
The Václav Havel Library Foundation v New Yorku

Vypravěč: Datum premiéry této hry je ustanoven na 21. 8. 2176. To je dáno. S tím ani já, ani Vy nic neuděláme. Můžeme ale tento neoblomný fakt obejít a to tím, že si všichni představíme, že se nacházíme v roce 176 našeho tisíciletí. Představíme si, že lidstvo už neexistuje, na bývalé „naši“ planetě vyhynulo a my jsme těch pár vyvolených které tehdy poslali na Mars. Vlastně jsme se tady už narodili, takže jiný život než v těchto vysoce inteligentních kabinkách neznáme. Představíme si také, že hymna této planety, (která nás provázela roky a dodávala nám sílu a pospolitost), je „Life On Mars“ by David Bowie a že lidský kontakt jako takový už neexistuje. Děti se „plodí“ a „rodí“ v laboratořích, vždy jenom čtyři ročně, každé v jednom kvartálu. Prosím nasadte si roušku. Takže když tak přemýšlím, jsme opravdu velice vzácná, VY VO LE NÁ skupinka lidí! Wow, škoda, že to je jenom jako.

V pozadí začne hrát první fráze („Čo stojí lístok na Mars“) písně „Lístok na Mars“ od Horkýže Slíže.

Hovor přes Skype:

Babička: Víš dítě, to máš tak. Já ten čas, který bych trávila bédováním a plakáním nad tím co je, to jest nad Koronavirem, využívám k dobru. Je před Vánoci, a tak vám všem, i tobě pečů oplatky, které si potom můžete natřít medem a česnekem a sníst jako předkrm. To je přece součást štědrovečerní večeře. Alespoň u nás. Však víš. Když jsi byla malinká, měla si je moc moc ráda.

Vnučka: Nepamatuju si.

Babička: Ale co, nepamatuješ? A co křížek, který jsem každému z vás vždycy před tím, než jsme šli ke stromečku, k dárečkům, mazala na čelo medem?

Vnučka: Ne.

Babička: Ořechy které jsem házela do všech koutů obýváku. „Milé moje kouty, nemám vám co dát, tak ode mě přijmete alespoň tyto oříšky“, to jsem u toho říkala!

Vnučka: Nepamatuju.

- Babička:** *(Očividně zklamaná a smutná)* Tys tak hezky hrávala na kytaru u stro-
mečku, my všichni k tomu zpívali. To jsi už byla větší, cožpak ani na to si
nevpomínáš.
- Vnučka:** Vzpomene si na to. Ne.
- Babička:** Proč nás pánbů musel potrestat vakcínou která nemoc nezahubila.
- Vnučka:** Babi, ona Covid-19 zahubila. Korona je dávno pryč. Chyba byla v tom,
že svět řešil jenom symptomy. Jenom Koronu. Ale to, že nám umíra-
la planeta, bylo všem u prdele. Promiň. Ale rozuměj, země nás do té
doby bude obdarovávat různými nemocemi, dokud nechcípne!
Asi by to bylo i nejlepší, kdybychom prostě všichni chcipli. Je nás tu
moc. Moc – říkám! Svět nepotřebuje tolik lidí. Jsme na obtíž, říkám.
Undesired! Unwanted! Fucking useless. A ty to víš. I ty. Všichni to víme.
Ještě že existuje jedna spravedlnost. Je mi jedno jestli jí nazveš bůh
nebo ďábel nebo cojávímco. *(Manická)* Nemoci přišli, aby nás zachrá-
nili. Aby zastavili celý tento bludný kruh. Aby zachránili svět před námi.
Babi, samozřejmě že si pamatuji na všechno, co jsi říkala. Ale nemůžu
na to myslet, chápeš? Nemůžu si připustit, že tě už nikdy nesmím vi-
dět. Raději si budu namlouvat, že jsi nikdy ani nežila.

*V pozadí začne hrát první fráze („Čo stojí lístok na Mars“) písně „Lístok na Mars“ od
Horkýže Slíže.*

- Vypravěč:** Ještě že tuto „fázi“ má „lidstvo“ už za sebou. My se tomu už vlastně mů-
žeme smát. Je to dovolené, ne? Už přešlo dost roků, už bychom mohli.
Tak jo já začnu a vy se přidáte. *(Křečovitě se směje, je to velmi nepříjem-
né jak pro vypravěče, tak i pro diváky)* Au. Bolí mě u srdce. Asi mám ně-
jaký blok. Jako kdyby nestačilo, že ho tady mají skoro všichni.

Ticho. Přemýšlí. Na nic nepřijde a odejde.

- Žena z Marsu:** Já se zblázním. Já nevím. Já prostě nevím. *(Chodí v kruhu, je velmi
nervózní)* Co jsme tenkrát mohli udělat jinak? Všichni mi tady říkají, že
nic. Že nic, a ať se tím laskavě přestanu zabývat. Obtěžuje je to. Obtě-
žuje????? Mě teda velice, velice obtěžuje, že nenacházím odpověď.
Nikde o tom ani není nic napsáno, v žádné online „knize“ nestojí nic,
o tom, co mohli lidé na zemi udělat tenkrát jinak. Proč mě to zajímá?
Protože tu nechci žít! Je to tady hrozné, hnusné, moc segfkhsegfljhgj-
gffgjagkdfjgze. *(Nemůže najít slova a vzteká se)*

(Ted's klidem, zasněně, nevinně) Jaké to asi bylo na té zemi? Nic nevím, nic. Jenom tuším. Fotky prý nesmíme vidět, jsou všude zakázané a cenzurované. Ale jednou jsem přece jenom uviděla fotku země. Zamilovala jsem se. Schovala jsem si ji a dívám se na ní vždy, když mnou profoukne nějaký příliš studený kosmický vánek. Je na ní tolik barev. Tolik krásy. No, opravdu nevím jak ji vám mám popsat. Chybí mi slova v nejbanálnějším slova smyslu. Nevím jak se jmenuje ta velká věc na fotce. Dole je hodně zelené barvy, někdo mi jednou řekl že se tomu říká „tráva“? Ale o co se já tady vlastně snažím, vždyť posudte sami!
(Hledá fotku)

Fotka se objeví za ní na plátně přes projektor.

Ó, děkuju. No tady to vidíte. WOW. Krása.
Objevují se postupně další fotky přírody.
Cože? Kdo to dělá? Co to je? Zastavte to. *(udivená)*
Další fotky.
Zastavte, říkám. *(panika)*
Začne film Davida Attenborougha „A life on our planet“.
(Křik) KONEC! Nechci to vidět! Nemůžu to vidět! Vezměte mě tam!
Já chci zpátky!
Musím se vrátit, musím něco dělat, já už dál nemůžu, nemůžu říkám!!

(Šílenství) Proklínám vás! Vás všechny kteří jste mohli něco udělat, ale nic neudělali. NIC. Přáli jste si odletět třeba na Mars nebo kdoví kam ale jakoby nikdo nechápal, že jediný smysl pro život lidstva je na zemi! Tam lidstvo vzniklo, tam mělo zahynout!! Co já tady?? Dejte mi někdo pistoli.

Pistole spadne z „nebe“ anebo jí ji někdo hodí. Zastřelí se.

Vypravěč:

Tak kdo za to může? Proč to tak muselo skončit? Bylo to protože zkrátka všichni v této bouřlivé době teprve tak nějak hledali své stanovisko? Nikdo nevěděl jak, co, proč a odpovědi se buď dostávaly příliš pomalu, nebo vůbec. Těch zasvěcených a uvažujících lidí bylo stále příliš málo na to, aby se něco zásadního událo. A tak se jelo ve starých kolejích dál, a dál. Ať mě nechápete špatně, pár jednotlivců se snažilo skočit pod valící se vlak, a to i udělalo, akorát co zmůže malé děvče proti 7 832 761 025 lidí. (<https://www.worldometers.info/de/>, 17. 12. 2020, 18:43)

Rád bych se už probudil z tohoto zlého snu a vrátil se zpět sem, sem na zem, sem, mezi vás, sem mezi nás.

Mám vás rád. A mám tak rád tu naši matičku, až mi srdce poskočilo.

Tak si to nepokazme.

Začne hrát buď LIFE ON MARS, nebo MaLkit od Emel, lidé tleskají i když nechtějí. Pomalu, v rozestupech odcházejí.

KONEC